

Forfatter: Ulfeldt, Leonora Christina

Titel: Udrag fra Leonora Christinas franske Selvbiografi oversat til dansk

Citation: Ulfeldt, Leonora Christina: "Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer", i Ulfeldt, Leonora Christina: *Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN ; C. O. BØGGILD-ANDERSEN , Rosenkilde og Bagger, 1949, s. 37. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-leonora01-shoot-idm140124513887696.pdf> (tilgået 25. oktober 2021)

Anvendt udgave: Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

↪ Først efter en rum Tid kommer han til det Sted, hvor vore Fanger var, thi han lod gøre et andet Rum færdigt til dem. Da han triner ind, har han en meget artig Maner og spørger, om man skal møde hverandre her; han mæler ikke et ondt Ord, men siger tværtimod, at han vilde have gjort ligesaa. De blev ført ind i Kongens Sal for at varme sig, thi de var alle vaade til Skindet af Regnen; vor Dame faar da Lejlighed til at tale med Tjeneren og fratage ham de Papirer, han bar paa sig, og som indeholdt alt, hvad der var passeret i deres Fangenskabs Tid. Hun raadede Tjeneren til at skille sig af med de Vaaben, han havde paa sig, og, hvis han havde noget, som han vilde være forsikret om at beholde, at give hende det i Forvaring. Tjeneren flyer hende, * 38 hvad hun begærer, retter sig efter hendes Ordre og kaster Vaabnene i et Hysken1, som var i det andet Rum, hvilket hun indgav ham Tanken om, men sine egne Papirer vilde han ikke skille sig fra, thi han frygtede ikke, hvad hun frygtede, men han erfarede det siden, thi Fos lod ham drage alle hans Klæder af og tog alt fra ham og lod ham bøde haardt for, at han havde antegnet de Retter, de fik den første Helligdag og det øvrige, osv. Endelig, imod Aften, blev vort Par ført ind i et andet Rum og Tjeneren ind i Vagtstuen, lænket i Jern. De var der sammen endnu 13 Uger, indtil Fos fik Befaling fra Hoffet til at skille dem ad; medens han afventede denne, lod han udstaffere2 to Fængsler med Jern. Jeg kan med Rette kalde det saa, thi han lod sætte Jernplader paa Murene og dobbelte Gitre for Vinduerne og Jerntraller om Kakkellovnene. Da han fik Kongens Samtykke til at skille dem fra hverandre, kommer han en Dag ind for at yppe Trætte med dem og taler om det passerede; vor Dame beder ham ikke mere tale derom, men Nej: der skulde fægtes med Tungen; han sagde til hende: "Frue, I er saa hoffærdig; jeg vil ydmyge Eder, jeg vil gøre Eder saa lille, saa lille". Han pegede med sin Haand mod Jorden: "I er blevet løftet op i Højheden, men jeg skal sætte Eder paa en lav Plads". Hun lo og sagde: "I kan gøre med mig, hvad Eder lyster, men I kan aldrig gøre mig saa ringe, at jeg ikke kommer ihu, at I har været Tjener hos en af min Fader Kongens Tjenere". Til Slut forglemte han sig saa meget, at han traadte hende nær og satte hende sin knyttede Haand for Næsen. Hun sagde til ham (idet hun fattede med Haanden i Lommen om sin Kniv): "Brug Eders skidne Mund og Eders forbandede Tunge, men hold Eders Hænder for Eder selv". Han trækker sig tilbage og gør en dyb Reverens for at gøre Nar af hende, kalder hende "Gnädige Frau"3, beder om Naade og spørger, hvad han har at frygte. Hun sagde: "I har intet at frygte, men hvis I tager Eder Galskaber for, vil I møde en Modstand, som maaske er svag, men dog saa stærk, som mine Kræfter * * * 39 tilsteder". Efter megen Raaben og Skrigen byder han Farvel og beder, at de skal være gode Venner. Han kommer endnu en Gang for at fordrive sin Tid paa den Maner, dog ikke saa groveligt. Han sagde til en Kaptajn, som var nærværende, ved Navn Bolt, at han gjorde det udtrykkelig i den Mening at geraade i Trætte med hendes Mand for at hævne sig paa hende gennem ham, men at hendes Mand intet vilde tale til ham.